

Abû Dharr al-Ghifari

I dalen som förbinder Mekkah med världen utanför, levde stammen av Ghifar. Ghifar levde på de magra erbjudanden av bytes-karavanerna från Quraysh som reste mellan Syrien och Mekkah.

Det är troligt att de också försörjde sig genom att plundra dessa karavaner när de inte fick tillräckligt för att tillfredställa deras behov.

Jundub ibn Junadah, med smeknamnet Abû Dharr, var en medlem i denna stam. Han var känd för sitt mod, hans sinneslugn och hans vidsträckta syn och även för avskyn han kände gentemot idolerna som hans folk dyrkade. Han avvisade de löjliga religiösa övertygelserna och den religiösa korrupktion som Araberna var engagerade i.

Medan han var i Waddan öknen, nådde nyheterna Abû Dharr att en ny Profet hade uppenbarat sig. Han hoppades verkligen att hans närvaro skulle hjälpa för att ändra folkets hjärtan och tankar och leda dem bort från mörkret av vidskepelse. Utan att förlora någon tid, kallade han på sin bror, Anis, och sa till honom:

”Gå till Makkah och hämta vilka nyheter du än kan om denna man som påstår att han är en Profet och att uppenbarelser kommer till honom från himlen. Lyssna till några av hans ord och kom sedan tillbaka till mig och recitera dem för mig”

Anis åkte till Makkah och träffade Profeten [Sallallahu 'aleihi wa Sallam]. Han lyssnade på vad han hade att säga och återvände till Waddan öknen. Abû Dharr mötte honom och frågade nervöst efter nyheterna om Profeten.

"Jag har sett en man," berättade Anis, "som kallar människor till nobla egenskaper och det finns blott ingen poesi i det han säger."

"Vad säger folket om honom?" frågade Abû Dharr.

"De säger att han är en magiker, en siare och en poet."

"Min nyfikenhet är inte tillfredsställd. Jag är inte klar med denna angelägenhet. Kan du se efter min familj medan jag går ut och personligen undersöker den här Profetens uppdrag?"

"Ja. Men akta dig för Makkah borna," sade Anis.

Vid hans ankomst till Makkah, kände sig Abû Dharr omedelbart väldigt misstänksam och han beslöt sig att vara mycket försiktig. Det var tydligt att Quraysh borna var arga över fördömsen av deras gudar.

Abû Dharr hörde om det fruktansvärda våldet som de delade ut till Profetens följeslagare men detta hade han förväntat sig. Därför avstod han sig från att fråga någon om Muhammad, utan att veta om personen kunde vara en följeslagare eller en fiende.

Vid skymningen, lade han sig ner vid den Heliga Moskén. Ali ibn Abi Talib passerade honom och, när han insåg att Abû Dharr var en främling, bad han honom komma till hans hus. Abû Dharr tillbringade natten i hans hus och på morgonen tog han sin vattenpåse och hans väska med provision och återvände till Moskén. Han hade inte frågat några frågor och inga frågor ställdes till honom.

Abû Dharr spenderade den följande dagen utan att lära känna Profeten. Vid kvällen gick han till Moskén för att sova och Ali passerade förbi honom igen och sa:

"Är det inte dags att en man lär känna hans hushåll?"

Abû Dharr följde med honom och stannade i hans hem ytterligare en natt. Och igen så frågade de inte varandra om någonting.

På den tredje natten så frågade Ali honom:

"Ska du inte berätta för mig varför du kom till Makkah?"

"Endast om du ger mig en garanti på att du kommer att leda mig till det jag söker."

Ali gick med på det och Abû Dharr sa:

”Jag kom till Makkah från en avlägsen plats, sökandes efter ett möte med den nya Profeten och lyssna till det som han har att säga.”

Ali's ansikte lyste upp av glädje medan han sa:

”Vid Allâh, han är sannerligen Allahs Sändebud,”

och han fortsatte att berätta mer för Abû Dharr om Profeten [Sallallahu 'aleihi wa Sallam] och hans budskap. Tillslut sa han:

”När vi går upp imorgon, följ efter mig vart jag än går. Om jag ser någonting som gör mig rädd för din skull, stannar jag som om jag skulle uträtta mina behov. Om jag fortsätter, följ efter mig tills du går in där jag går in.”

Abû Dharr sov inte en sekund under resten av den natten på grund av hans starka längtan efter att få se Profeten [Sallallahu 'aleihi wa Sallam] och lyssna på orden av uppenbarelsen. På morgonen, följde han noga efter i Ali's fotspår tills de var i Profetens [Sallallahu 'aleihi wa Sallam] närvaro.

”As-salaamu alayka yaa Rasulullah, [frid vare med dig, O Allâhs Sändebud],” hälsade Abû Dharr. ”Wa alayka salaam wa rahmatullah wa barakaatuhu [och frid vare med dig och Allahs barmhärtighet och välsignelse],” svarade Profeten.

Abû Dharr var den första personen att hälsa Profeten [Sallallahu 'aleihi wa Sallam] med hälsningen av Islam. Efter det så spred sig hälsningen och började allmänt användas.

Profeten [Sallallahu 'aleihi wa Sallam] välkomnade Abû Dharr och inbjöd honom till Islam. Han reciterade en del av Qur'anen för honom. Inte länge efter det, så uttalade Abû Dharr Shahadah [trosbekännelsen] och kom in i den nya religionen. Han var ibland de första som accepterade Islam.

Låt oss lämna över till Abû Dharr att berätta hans historia...

Efter det stannade jag tillsammans med Profeten i Makkah och han lärde mig Islam och lärde mig att läsa Qur'an. Sedan sade han till mig, ”Berätta inte för någon i Makkah att du har accepterat Islam. Jag fruktar att de kommer att döda dig.”

”Vid Honom i vars händer är min själ, jag skall inte lämna Makkah förrän jag går ut till den Heliga Moskén och tillkännager kallelsen av Sanningen i

mitten av alla Quraysh borna,” lovade Abû Dharr.

Profeten förblev tyst. Jag gick till Moskén. Quraysh borna satt och pratade. Jag gick in ibland dem och skrev så högt jag kunde:

”O människor av Quraysh, jag vittnar att det finns ingen gud förutom Allâh och att Muhammad är Hans Sändebud!”

Mina ord hade en omedelbar verkan på dem. De hoppade upp och sa, ”Ta den där som har lämnat hans religion.” De kastade sig på mig och började slå mig skoningslöst. De menade tydligt att döda mig. Men Abbas ibn Abdul-Muttalib, Profetens farbror, kände igen mig. Han böjde sig och skyddade mig från dem. Han sade till dem:

”Bedrövelse över er! Skulle ni döda en man från Ghifar stammen och era karavaner måste passera genom deras område?”

Då släppte de mig. Jag gick tillbaka till Profeten [Sallallahu 'aleihi wa Sallam] och när han såg mitt tillstånd sa han, ”Sa jag inte till dig att inte tillkännage din acceptans av Islam?”

”O Allâhs Sändebud,” sa jag, ”Det var ett behov i min själ och jag uppfyllde det.”

”Gå till ditt folk,” beordrade han, ”och berätta för dem vad du har sett och hört. Inbjud dem till Allâh. Kanske ger Allâh dem gott genom dig och belönar dig genom dem. Och när du hör att jag har kommit ut öppet, kom då till mig.”

Jag gick och kom tillbaka till mitt folk. Min bror kom fram till mig och frågade, ”Vad har du gjort?” Jag sade till honom att jag hade blivit Muslim och att jag trodde på sanningen av Muhammads budskap. ”Jag är inte ovillig emot din religion. Faktum är att jag är också en Muslim nu och en troende.” sa han. Sedan gick vi båda två till vår mor och inbjöd henne till Islam. ”Jag har ingen motvilja för er religion. Jag accepterar Islam också.” sa hon. Från och med den dagen gick denna familj av troende ut outtröttligt för att inbjuda folket av Ghifar till Gud och drog sig aldrig tillbaka från deras ändamål. Slutligen blev en stor del av dem Muslimer och böner i samling blev inrättade bland dem.

Abû Dharr bodde kvar i hans öken hus tills Profeten hade utvandrat till Madinah och att krigen av Badr, Uhud och Khandaq utkämpats. Till slut i Madinah, bad han Profeten att få vara till hans tjänst. Profeten gick med på det och var nöjd med hans sällskap och tjänst. Ibland visade Profeten

företräde åt Abû Dharr över andra och när han mötte honom brukade han klappa honom och le och visa sin lycka.

Efter Profetens [Sallallahu 'aleihi wa Sallam] död, kunde Abû Dharr inte uthärda att stanna i Madinah på grund av all sorg och vetskapen om att det inte skulle finnas något mer utav Profetens vägledande sällskap. Så han lämnade Madinah och åkte till den Syriska öknen och stannade där under kalifatet av Abû Bakr och Omar.

Under kalifatet av Othman, bodde han i Damaskus och såg Muslimernas intresse för denna värld och deras ökande lust efter lyx. Han var sorgsen och kände sig motbjudande av det. Så Othman bad honom att komma till Madinah. I Madinah var han också kritiskt till människornas jakt efter världsliga saker och njutningar och de var i sin tur kritiska för att han förolämpade dem. Då beordrade Othman att han skulle gå till Rubdhah, en liten by nära Madinah. Där stannade han långt borta från människor, och avstod sig ifrån deras upptagenhet med världsliga saker och höll fast vid Profetens och hans följeslagares arv i att söka efter boningen i Nästa Liv i företräde till denna värld som endast är en genomresa.

Må Allâh vara barmhärtig med Abû Dharr,
denna nobla följeslagare till Profeten [Sallallahu 'aleihi wa Sallam].

The Companions of The Prophet av Abdul Wahid Hamid